

om det endelig skulde komme dertil. Naar Samfundet har erkendt sin Pligt til at skride ind overfor Sygdomme, spørg saa Læger og Hygiejnere, hvad det gælder om, og De ville faa det Svar, at det væsentlige er, at de syge faa den gode tidsvarende Ernæring, de skulle have. Den kunne de ikke faa. Jeg sidder som Medlem af Hovedbestyrelsen for Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse, men i dette Øjeblik er der Tusinder af tuberkuløse, som ødelægges, skønt de maaske, hvis de fik Ernæring og udmærket Pleje, kunde reddes. De ville gaa til Grunde. Om de en Maaned eller tre—fire Maaneder senere kunne ind paa vore Sanatorier, vil Resultatet alligevel være, at de dø, fordi de ikke i den Tid, de skulde have kraftigere Ernæring, have kunnet faa den. Kunne vi egentlig forsvare at opretholde denne Tilstand? Er Samfundet tjent dermed?

Jeg indrømmer, at det er bedst at give de arbejdsløse Arbejde, og Arbejde er der, det vide alle de Herrer, der sidde her, alle de Herrer, der repræsenterer Landet. F. Eks. ved det ærede Medlem, der repræsenterer Vinderupkredsen (A. Andersen) — jeg har været deroppe, og jeg har været rundt i mange forskellige Egne —, at der er Hundreder af Huse og Smaagaarde, som ere i elendig Forfatning, fugtige og sundhedsfarlige at bebo, og der var udmærket god Anledning for Staten til at sige til Kommunerne: Vi stille et Beløb til Raadighed, saaledes at de fattigste, de der bo i de elendigste Boliger, kunne faa dem repareret eller faa Nybygninger. Lad saa Murere og Tømrere og Bygningssnedkere gaa i Gang med det Arbejde! Rundt om i hver Kommune i dette Land findes der Hytter, Huse og Gaarde, som trænge til Udbedring, men de, der sidde med dem, have ikke Raad til at foretage det nødvendige, og samtidig dermed gaar denne store Hær af arbejdsvillige og arbejdsdygtige Mennesker ledige! Det er jo egentlig Vanvid at staa og tale om det, det er meningsløst. Det skulde jo være overflødig at tale om dette, men desværre, det er ikke overflødig. Og jeg siger til de Herrer: Det, De byde os her, er ingen Ting, De kunne ikke forsvare det. Og jeg beder Dem, jeg henstiller til Dem, at vi mellem anden og tredje Behandling kunne faa Indrømmelser fra Dem, saaledes at vi virkelig kunne byde de Folk ude i Landet, der sulde, noget.

Birek: Til den Debat, der har været ført, er der ikke meget at føje. Den ærede

Ordfører eller rettere sagt fungerende Ordfører for de Radikale, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), slog meget stærkt paa Følelsernes Strenge, og jeg maa sige, at det ærede Medlem er meget følsom, naar han kan blive saa begejstret, som han blev, over Socialdemokraternes Ændringsforslag, da han til Slutning udtalte med stærk Stemme, at han vilde stemme for dem. Hvis det ærede Medlem havde givet sig Tid til at se disse Forslag efter, vilde han have opdaget, at det er ganske formelle Ændringer, som ere nødvendige, fordi det, der stod i sidste Linie i Socialdemokraternes § 1, i Virkeligheden er sagt andetsteds. Naar det ærede Medlem kan knirke sig op til Begejstring for saa lidt som en formal Ændring, maa jeg tilstaa, at jeg ser en meget stærk Varmebølge gaa igennem det ærede Medlem, naar det endelig kommer til en Realitet en Gang. Der er meget, der undskylder det ærede Medlem, blandt andet det, at han pludselig er bleven Ordfører; men hvis han i Fremtiden en Gang imellem, inden han bliver Ordfører, vil læse de Ændringsforslag igennem, der er Tale om, tror jeg, han vil kunne sætte sin Varmegrad paa det rette Punkt.

Den socialdemokratiske Gruppens Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), harcellerede over, at jeg vilde være dette høje Tings Bedstefader. Jeg vil tilstaa, at mine Formuesomstændigheder ikke ere saa gode, at jeg ønsker en saa talrig Familie, men jeg tror i øvrigt, at det ærede Medlem har ganske Uret. Den Tone, hvori jeg taler til det høje Ting, er selvfølgelig præget af den Respekt, jeg nærer, ikke blot for de Herrer's Personligheder, men ogsaa for det, de repræsenterer.

Det ærede Medlem indrømmede — men her forstod jeg ham ikke rigtig —, at han i og for sig godt kunde have stemt for Højres Forslag, men han vilde ikke gøre det, sagde han, fordi de ikke kunde vedtages. Det synes jeg dog ikke er tilstrækkeligt. For det første er der større Chance for at faa de Forslag vedtagne, som Højre slutter sig til, fordi vi ere, om ikke mange, saa dog nogle, saa at vi kunne forøge Stemmetallet. Dernæst er det ærede Medlem ellers ikke bange for hverken at stille eller stemme for Forslag, som ikke kunne gennemføres, ja, han er end ikke bange for at stemme for Forslag, der, selv om de blive vedtagne, ikke kunne føres ud i Livet. Jeg vil derfor tillade mig at forespørge de ærede socialdemo-